

MI, AGNOSZTIKUSOK^{*}

Az előző fejezetekben az olvasó megtudott néhány dolgot az alkoholizmusról. Reméljük, sikerült megvilágítanunk az alkoholista és a nem alkoholista közötti különbséget. Ha őszintén abba akarja hagyni az ivást, és úgy látja, hogy erre teljesen képtelen, vagy pedig nem tudja mérsékelni az elfogyasztott mennyiséget, akkor valószínűleg alkoholista. Ha így van, akkor olyan betegségben szenved, amely csak egy spirituális élmény segítségével küzdhető le.

Az efféle élmény elérése szinte lehetetlen annak, aki ateistának vagy agnosztikusnak tartja magát. Viszont ha folytatja az ivást, az katasztrofális következményekkel jár, különösen akkor, ha alkoholizmusa a reménytelen esetek kategóriájába tartozik. Halálra kárhoztatva élni, vagy spirituális alapokra helyezni életünket – nem mindig könnyű alternatíva.

Pedig nem is olyan nehéz a választás. Kezdetben tagságunknak körülbelül a fele pontosan ilyen eset volt. Sokan kerülni próbáltuk a témát, és mindennek ellenére abban reménykedtünk, hogy nem vagyunk igazi alkoholisták. Ám egy idő után szembe kellett néznünk a ténnyel, hogy nincs más kiút, mint spirituális alapra építeni életünket. Ez talán önnel is így lesz. De föl a fejfel! Közösségünk csaknem fele ateistának vagy

^{*} Agnosztikus: Isten létében kételkedő.

agnosztikusnak vallotta magát. Tapasztalatunk bizonyítja, hogy nincs oka aggodalomra.

Ha pusztán egy erkölcsi kódex vagy jobb életfilozófia elegendő volna az alkoholizmus legyőzéséhez, akkor sokan közülünk már rég felépültek volna. De úgy találjuk, hogy az ilyen kódex vagy filozófia nem ment meg bennünket, akárhogy is igyekszünk. Lehet, hogy erkölcsösek akartunk lenni, hogy vágytunk a kiegyensúlyozott életszemléletre, de bármekkora igyekezettel akartuk is mindezt, a szükséges erő nem volt meg hozzá. Az akarat által vezérelt emberi erőnk elégtelennek bizonyult, és teljes kudarcot vallott.

Az erő hiányzott, ez volt a problémánk. Olyan erőt kellett találnunk, amelynek segítségével élni tudunk, és ez egyértelműen csak egy *önmagunknál nagyobb Erő* lehetett. De hol és hogyan találjunk rá erre az Erőre?

Nos, ez a könyv éppen erről szól. Fő célja, hogy képessé tegye önt megtalálni ezt a nagyobb Erőt, amely megoldja problémáját. Azt jelenti, hogy olyan könyvet írtunk, amely szerintünk egyszerre spirituális és morális jellegű. Ez természetesen azt is jelenti, hogy Istenről fogunk beszélni. Ebből adódnak nehézségeink az agnosztikusokkal. Egy újonnan érkezettel beszélve sokszor látjuk, ahogy föltámad benne a remény, amikor az alkoholizmussal kapcsolatos problémáit elemezzük, és beszélünk neki a Közösségünkről. Elkomorul viszont az arca, mihelyt spirituális dolgok kerülnek szóba. Különösen, amikor Istent említjük, mert olyan témát hozunk elő, amelyről emberünk úgy gondolta, hogy eddig ügyesen elkerülte, vagy pedig egyáltalán nem vett róla tudomást.

Tudjuk, mit érezhet ilyenkor. Bennünk is megvoltak ezek a kételyek és előítéletek. Néhányan harciasan vallásellenesek voltunk. Az „isten” szó mások számára is azt a bizonyos képet elevenítette föl, amellyel gyermekkorában próbáltak hatni rá. Sokan talán azért vettük el ezt a bizonyos fogalmat, mert nem találtuk megfelelőnek. Azt hittük, hogy így teljességgel megszabadultunk az istenfogalomtól. Zavart minket az a gondolat, hogy egy felettünk levő hatalomba vetett hit és a tőle való függés tulajdonképpen gyöngeség, sőt gyávaság. Erős kétkedéssel tekintettünk a hadakozó egyének, a hadakozó teológiai rendszerek és a megmagyarázhatatlan balsors e világára. Ferde szemmel néztünk azokra, akik istenhívőknek tartották magukat. Mi köze lehet mindehhez egy Legfelsőbb Lénynek? Különben is, ki képes fölfogni egy Legfelsőbb Lényt? Mégis máskor, ha elbúvölt a csillagos éjszaka, azon kaptuk magunkat, hogy el-elgondolkodunk: *Ki teremtette mindezt?* A megilletődés és a csodálat érzése tünékeny volt, és gyorsan el is szállt.

Igen, nekünk, agnosztikus beállítottságúaknak voltak ilyen gondolataink és élményeink, efelől biztosíthatjuk önt. De amint képesek voltunk megszabadulni előítéleteinktől, és hajlandóságot éreztünk egy nálunk nagyobb Erőbe vetett hit elfogadására, máris jelentek az eredmények, jóllehet egyikünk sem volt képes pontosan meghatározni vagy fölfogni, mi is az az Erő, amit Isten jelent.

Nagy megnyugvásunkra fölfedeztük, hogy nem kell foglalkoznunk senki másnak az istenfogalmával. Saját,

bármennyire is tökéletlen fogalmunk elegendő volt ahhoz, hogy közeledni tudjunk Istenhez, és kapcsolatot teremtsünk Vele. Amint elismertük a világmindenséget átfogó Teremtő Értelem, Világszellem létezésének lehetőségét, rögtön áthatott bennünket egy újfajta erő és iránymutatás érzete. Feltéve persze, ha megtettünk néhány más egyszerű lépést is. Úgy találtuk, hogy az Isten nem szab túl nehéz feltételeket azoknak, akik keresik Őt. Számunkra a Szellem Birodalma széles, tágas, és mindenkit magában foglal; sohasem rekeszti vagy tiltja ki azokat, akik őszintén keresik. Úgy hisszük, minden ember előtt nyitva áll.

Így aztán, amikor Istenről beszélünk, akkor az ön istenfogalmára gondolunk. Ez vonatkozik a többi spirituális kifejezésre is. Ne hagyja, hogy a spirituális fogalmakkal szembeni esetleges előítélete visszatartsa attól, hogy őszintén megkérdezze magától, mit jelentenek ezek a fogalmak az ön számára. Elindulásunkhoz a spirituális fejlődés útján mindössze arra volt szükség, hogy megteremtsük első tudatos kapcsolatunkat *a saját felfogásunk szerinti* Istennel. Ezután sok olyan dolgot is elfogadtunk, amely korábban teljességgel elképzelhetetlennek tűnt. Ez már előrelépés volt, de ha fejlődni akartunk, akkor valahol el kellett kezdeni. Így aztán a saját istenfogalmunkat használtuk, bármennyire korlátozott is volt az.

Csupán egyetlen rövid kérdést kellett feltennünk magunknak: *Hiszem-e már, vagy hajlandó vagyok-e hinni, hogy létezik egy nálam nagyobb Erő?* Amint valaki kimondja, hogy hisz vagy hajlandó hinni, hatá-

rozottan biztosítjuk arról, hogy jó úton jár. Körünkben többször is bebizonyosodott, hogy erre az egyszerű alapkőre csodálatosan hatékony spirituális rendszert lehet felépíteni.*

Ez jó hír volt számunkra, mivel addig azt feltételeztük, hogy nem tudunk mit kezdeni a spirituális elvekkel, amíg vakon el nem fogadunk számunkra nehezen hihető dolgokat. Amikor spirituális beállítottságú emberrel találkoztunk, milyen gyakran mondogattuk: – Bárcsak részem lehetne abban, amiben neki! Biztos vagyok benne, hogy ez működne, ha úgy tudnék hinni, mint ő. De én nem tudok biztos igazként elfogadni sok olyan hittételt, amely az ő számára egyértelmű. – Így aztán megnyugodtunk, amikor megtudtuk, hogy egyszerűbb szinten is nekifoghatunk.

Amellett, hogy látszólag képtelenek voltunk sok mindent vakon elfogadni, gyakran hátráltatott bennünket a makacsság, az érzékenység és az oktalan előítélet is. Sokan annyira érzékenyek voltunk, hogy már a spirituális dolgok futó említése is heves ellenszegülést váltott ki belőlünk. Ezt a gondolkodásmódot föl kellett adni. Bár néhányan ellenálltunk, nem volt túl nehéz félretenni az ilyen érzéseket. Az alkohol pusztításával szembenézve hamarosan olyan nyitottak lettünk a spiritualitás iránt, mint ahogyan azt más kérdésekben is megpróbáltuk már. Ebben a tekintetben az alkohol nagy meggyőző erő volt. Végül is kényszerített, hogy észhez térjünk. Olykor ez keserves folyamat volt, de

* Kérjük, olvassa el a II. Függelékét a *Spirituális élményről*!

reméljük, hogy senki másnak nem kell már olyan sokáig küzdenie az előítéleteivel, mint néhányunknak.

Az olvasó még mindig azt kérdezheti, miért is kellene egy nála nagyobb Erőben hinnie. Úgy gondoljuk, okkal kérdezheti ezt. Lássunk néhány ilyen okot!

Napjaink gyakorlatias embere a tények és eredmények híve. Mindamellett a huszadik század készségesen elfogad mindenféle elméletet, feltéve, hogy az szilárd tényeken alapul. Számos elméletünk van például az elektromosságra vonatkozóan. Mindenki kételkedés nélkül elfogadja őket. Miért? Egyszerűen azért, mert valami ésszerű kiindulópont nélkül lehetetlen megmagyarázni azt, amit látunk, érzünk, kezelünk vagy használunk.

Manapság az emberek rengeteg olyan feltételezésben hisznek, amelyre van bizonyíték, de az szemmel nem látható. Vajon nem azt demonstrálja-e a tudomány, hogy a szemünkkel látható bizonyíték a leggyengébb bizonyíték? Ahogy az emberiség tanulmányozza az anyagi világot, újra és újra az derül ki, hogy a látható külső egyáltalán nem azonos a belső valósággal. Például a közönséges acélgerenda nem más, mint elektronok tömege, amelyek hihetetlen sebességgel keringenek egymás körül. Ezeket a parányi testeket egzakt törvények irányítják, és ezek a törvények az egész anyagi világra érvényesek. Semmi okunk nincs kételkedni benne. Mégis arra a teljesen logikus feltételezésre, hogy a szemmel látható anyagi világ és élet mögött létezik egy Mindenható, Irányító és Teremtő Értelem, azonnal előbukkan énünk fonákja, és fáradságos munkával meggyőzzük magunkat, hogy ez

nem így van. Vaskos könyveket olvasunk, hevesen érvelünk, gondolván, hogy a világegyetem Isten nélkül is megmagyarázható. Márpedig ha feltevéseink igazak, abból az következik, hogy az élet a semmiből keletkezett, nincs semmi értelme, és a semmibe tart.

Ahelyett, hogy önmagunkat intelligens lénynek tartanánk Isten örök teremő folyamatának csúcsán, mi, agnosztikusok és ateisták elhítjük magunkkal, hogy az emberi értelem a végső szó, az alfa és az ómega, mindennek a kezdete és a vége. Ugye, milyen hiúk vagyunk?

Mi, akik végigjártuk már ezt a kétségekkel teli utat, kérve kérjük önt, tegye félre előítéleteit a vallással szemben is. Rájöttünk, hogy bármennyi emberi gyarlóság van is az egyes vallásokban, mégis embermillióknak adnak célt és iránymutatást. A hívő embernek logikus elképzelése van arról, mi az élet értelme. Nekünk viszont igazából semmiféle ésszerű elképzelésünk nem volt. Abban leltük örömmünket, hogy cinikusan elemezzük a vallásos hitet és gyakorlatot, ahelyett, hogy észrevettük volna: a különböző fajú, bőrszínű és vallású hívők közül sokak kiegyensúlyozottnak, boldognak és hasznosnak tünnek, s erre kellett volna nekünk magunknak is törekednünk.

Ehelyett inkább a hívők gyarlóságait lestük, és azok alapján ítéltük meg őket. Intoleranciáról beszéltünk, miközben mi magunk voltunk intoleránsak. Nem vettük észre az erdőt és szépségét, mert egyik-másik fának a csúfsága elvonta figyelmünket. Sohasem voltunk elfogulatlanok az élet spirituális oldalának megítélésében.

Személyes történeteinkben az elbeszélők igen sokféle módon közelítik meg és fogják fel a náluknál hatalmasabb Erőt. Nem sokat számít, hogy egyetértünk-e egyik vagy másik sajátos megközelítéssel vagy felfogással. Tapasztalataink arra tanítanak, hogy emiatt nincs ok az aggodalomra. Ezeket a kérdéseket minden embernek magának kell megoldania.

Van azonban egy valami, amiben ezek a férfiak és nők meglepő módon egyetértenek. Mindegyikük számára elérhetővé vált egy nálánál hatalmasabb Erő, amelyben hisz is. Ez az Erő minden esetben megtette a csodát, az emberileg lehetetlent. Ahogy egy híres amerikai államférfi megfogalmazta: „Az eredményt nézzük!”

Itt van több ezer, igazán világias gondolkodású férfi és nő. Egyértelműen kijelentik, hogy amióta eljutottak egy náluk hatalmasabb Erőbe vetett hitre, amióta megváltozott felfogásuk Róla, és amióta megtesznek bizonyos egyszerű dolgokat, azóta forradalmi változások álltak be életükben és gondolkodásukban. Ahogy szembenéztek az összeomlással, a kétségbeeséssel és emberi erőtartalékaik teljes kimerülésével, úgy érezték, új erő, béke, boldogság költözött beléjük, és útmutatást kaptak. Ez nem sokkal azután következett be, hogy teljes szívükből elfogadtak néhány egyszerű követelményt. Ők, akiket a múltban megzavart és tanácstalanná tett létük látszólagos hiábavalósága, most feltárják, mi volt a valódi oka annak, hogy ennyire megnehezítették maguk számára az életet. Az ivás kérdésén túlmenően azt is elmondják, miért vol-

tak mindig elégedetlenek az étellel. Elmondják, hogyan történt meg velük a változás. Amikor sok száz ember képes azt mondani, hogy ma életében a legfontosabb dolog Isten jelenlétének a tudata, ez eléggé meggyőző érv a hit szükségessége mellett.

Világunk a legutóbbi száz év alatt nagyobb materiális fejlődést mutatott, mint a megelőző évezredekben. Ennek okai jól ismertek. Az ókorral foglalkozó tudósok szerint az akkor élő emberek szellemi képességei semmiben sem maradtak el a jelen legjobbjainak színvonalától. Az ókorban mégis gyötrelmesen lassú volt a materiális fejlődés. A modern tudományos kutatás, vizsgálódás és a feltalálás szelleme szinte ismeretlen volt. Az anyag birodalmában az emberek elméjét gúzsba kötötték a hagyományok, a babonák és sokféle téveszme. Kolumbusz néhány kortársa nevetséges ostobaságnak tartotta, hogy a Föld gömbölyű. Mások kis híján halálra ítélték Galileit a csillagászatról szóló eretnek gondolatai miatt.

Föltettük magunknak a kérdést: *Nem vagyunk-e néhányan ugyanolyan elfogultak és oktanok a lélek birodalmával, mint a régiek voltak az anyagi valósággal kapcsolatban?* Az amerikai újságok félték beszámolni a Wright testvérek első sikeres repüléséről Kitty Hawknál. Pedig ez a huszadik században történt. Hiszen nem vallott-e kudarcot minden repülési kísérlet azelőtt? Nem a Potomac folyó fenekén kötött-e ki Langley professzor repülő gépezete? Vajon nem bizonygatták-e nagyszerű matematikusok, hogy az ember sohasem lesz képes repülni? Nem mondogatták-e

az emberek, hogy Isten ezt a kiváltságot a madaraknak tartotta fenn? És alig harminc évvel később a levegő meghódítása már nem újdonság, és a légi közlekedés mindennapossá vált.

Generációnk viszont a legtöbb területen tanúja lehetett a gondolkodás teljes felszabadulásának. Mutasuk meg egy kikötőmunkásnak egy vasárnapi újság mellékletét, amelyben az áll, hogy egy napon rakéták segítségével elérjük a Holdat, mire ő azt fogja mondani: Lefogadom, hogy megcsinálják, lehet, hogy hamarosan. Vajon nem korunk jellemzője-e a könnyedség, amellyel a régi eszméket újakra cseréljük, a készség, hogy az elavult elméleteket vagy eszközöket hatékonyabbakkal váltsuk föl?

Föl kellett tennünk magunknak a kérdést: *Miért ne változtathatnánk meg éppen ilyen készségesen a véleményünket akkor is, amikor emberi problémákról van szó?* Súlyos gondokat okoztak személyes kapcsolataink, nem tudtuk kordában tartani érzelmeinket, nyomorúság és depresszió áldozatai lettünk, nem tudtuk biztosítani a megélhetésünket, haszontalannak éreztük magunkat, tele voltunk félelemmel, boldogtalanok voltunk, úgy látszott, nem tudunk semmi érdemleges segítséget nyújtani másoknak – vajon e gyötrelmek megoldása nem volt-e fontosabb, mint filmhíradót nézni a világűr meghódításáról? Természetesen fontosabb volt.

Látva, mások hogyan oldják meg problémáikat egyszerűen rábízva magukat egy Világszellemre, fel kellett adnunk Istennel kapcsolatos kételyeinket. Elképzeléseink nem váltak be. De az istenfogalom igen.

A Wright testvérek teljesítményének legfőbb mozgatórugója az a szinte gyerekes hit volt, hogy képesek lesznek repülő szerkezetet építeni. E hit nélkül semmi sem történt volna. Mi, agnosztikusok és ateisták, ragaszkodtunk ahhoz az elképzelésünkhöz, hogy az önmagunkba vetett hit majd megoldja problémáinkat. Amikor mások megmutatták, hogy náluk az Istenbe vetett hit vezet eredményre, úgy éreztük magunkat, mint azok, akik makacsul állították, hogy a Wright testvérek sohasem fognak repülni.

A logika nagyszerű dolog. Szerettük is. Még most is szeretjük. Nem véletlenül kaptuk a képességet, hogy gondolkodjunk, megvizsgáljuk az érzékszerveink által szerzett bizonyítékokat, és következtetéseket vonjunk le belőlük. Ez az ember egyik legnagyszerűbb tulajdonsága. Mi, akik a múltban kételkedésre hajlottunk, nem éreztük volna kielégítőnek az olyan feltevést, amely ésszerűen nem magyarázható. Ezért igyekszünk most minden erőnkkel bizonyítani, hogy mostani hitünk ésszerű, hogy bölcsőbb és logikusabb dolog hinni, mint nem hinni. Arra is rávilágítunk, miért tartjuk tompának és zavarosnak korábbi gondolkodásunkat, amikor a kétely pillanataiban kezünket széttárva ezt mondtuk: Nem tudom.

Amikor mi, alkoholisták összeroppantunk a magunk által előidézett halaszthatatlan és elkerülhetetlen válság súlya alatt, félelem nélkül szembe kellett néznünk azzal a felvetéssel, hogy Isten vagy minden, vagy semmi. Azzal, hogy vagy van Isten, vagy nincs. Választanunk kellett.

Elérkezve erre a pontra, nyíltan szembetaláltuk magunkat a hit kérdésével. Nem térhettünk ki előle. Néhányan már hosszú utat tettünk meg az Értelem Hídján a hit áhított partja felé. Az Új Föld körvonalaitól és ígértétől megtört szemünk fölcsillant, és friss erő áramlott lankadó lelkünkbe. Barátságos, üdvözlő kezek nyúltak felénk. Hálások voltunk, hogy az Értelem ilyen messzire vezetett el bennünket. De valahogy mégsem tudtunk a partra lépni. Talán túlságosan erősen támaszkodtunk az Értelmeire ezen az utolsó mérföldön, és nem akartuk támaszunkat elveszíteni.

Ez természetes volt, de vizsgáljuk meg ezt a dolgot közelebbről! Nem valamiféle hit juttatott-e el már oda is, ahol voltunk – anélkül, hogy tudtunk volna róla? Vajon nem hittünk-e a saját érvelésünkben? Vajon nem bíztunk-e gondolkodási képességünkben? Mi más volt ez, mint valamiféle hit? Igen, hűségesek voltunk, szánandóan hűségesek az Értelme Istenéhez. Szóval rájöttünk, hogy így vagy úgy, de valamiféle hit mindig is jelen volt az életünkben!

Az is kiderült, hogy bizony bálványaink is voltak. Micsoda szellemi borzongást okozott ez! Nem bálványoztunk-e embereket, érzelmeket, dolgokat, hol pénzt vagy önmagunkat? Vagy pedig, ami már nemesebb indíttatásból fakadt, nem közeledtünk-e imádattal a naplementéhez, a tengerhez vagy egy virághoz? Van-e valaki közöttünk, aki még nem szeretett valamit vagy valakit? És ugyan mennyi köze volt ezeknek az érzelmeknek, ennek a szeretetnek és imádatnak a tiszta észhez? Kevés, vagy semmi – láttuk be végül. És vajon

nem ezek a dolgok alkották-e életünk szövetét? Végül is nem ezek az érzések határozták-e meg életünk folyását? Képtelenség lett volna azt állítani, hogy nem tudunk hinni, szeretni vagy imádni. Ilyen vagy olyan formában, de mindig is főképpen a hitből éltünk.

Képzeljük el az életet hit nélkül! Ha csak a pusztaság élné, az nem is lenne élet. De mi hittünk az életben – természetes, hogy hittünk. Nem tudtuk bizonyítani magát az életet úgy, mint azt a tételt, hogy két pont között legrövidebb távolság az egyenes. De az élet mégiscsak létezett! Fenntarthattuk-e azt, hogy az egész nem több, mint elektronok halmaza, ami a semmiből keletkezett és céltalanul rohan a semmibe? Természetesen nem. Maguk az elektronok is értelmesebbnek tűnnek ennél. Legalább is a vegyészek ezt állítják.

Beláttuk tehát, hogy az értelem nem minden. Sőt! Az értelem – ahogy a legtöbb ember használja – nem is teljesen megbízható, még ha az emberiség legjavától származik is. Mit mondjunk azokról, akik bizonyítottak vélték, hogy az ember sohasem fog repülni?

Mi azonban egy másfajta repülésnek voltunk tanúi: az ebből a világból való lelki felszabadulásnak. Látunk olyan embereket, akik fölüleltek problémáikon. Azt mondták, Isten tette ezt lehetővé – és mi csak mosolyogtunk. Láttuk a spirituális felszabadulást, de jobban esett azt mondanunk, hogy ez nem lehet igaz.

Valójában csak áltattuk magunkat, mert minden férfi, nő és gyermek lelke mélyén ott van az istenfogalom csírája. Elhomályosíthatja ezt a balsors, a fényűzés, más dolgok bálványozása, de ilyen vagy olyan

formában mégis jelen van. Mert a nálunk nagyobb Erőbe vetett hit, és ennek az Erőnek a csodás megnyilvánulásai az emberi életben olyan régiek, mint maga az ember.

Végül azt is beláttuk, hogy a hit valamilyen istenben éppúgy szerves része életünknek, mint az az érzés, melyet egy barát iránt érzünk. Néha elszántan kellett keresnünk, de Ő ott volt. Ugyanolyan tény volt Ő, mint önnönmagunk. A Nagy Realitást mélyen önmagunkban találtuk meg. Végső fokon csak ott lehet Őt megtalálni. Velünk ez így történt.

Mi csak a talajt készíthetjük elő egy kicsit. Ha tanúvallomásunk segít előítéletei eltakarításában, ha képessé teszi önt az őszinte gondolkodásra, ha ösztönzi az önmagában való kitartó keresésre, akkor – ha úgy akarja – csatlakozhat hozzánk ezen a széles úton. Ezzel a hozzáállással nem vallhat kudarcot. Hite biztosan tudatosodni fog önben.

Könyvünkben olvassa majd egy ember történetét, aki ateistának tartotta magát. Története olyan érdekes, hogy néhány részletét már most is el kell mondanunk. Hősünk változása drámai, meggyőző és megható volt.*

Barátunk, egy lelkész fia, egyházi iskolába járt, ahol lázadozott a szerinte túlzottan vallásos nevelés ellen. Később éveken át bajok és kudarcok sújtották. Üzleti csőd, elmebaj, halálos betegség, öngyilkosság –

*Ez a kiadás a Nagykönyv személyes történetek nélküli változata, az utalás az első kiadás történetére vonatkozik.

ezek a közvetlen családját ért csapások keserűvé és depresszióssá tették. A háború utáni kiábrándulás, egyre súlyosbodó alkoholizmusa, a küszöbön álló mentális és fizikai összeomlás az önpusztítás határáig vitte őt.

Egy éjszaka, amikor kórházban feküdt, felkereste őt egy alkoholista, aki már átélt spirituális élményt. Barátunk elhárította, és felszakadt belőle a keserű kiáltás: – Ha van Isten, értem ugyan nem tett semmit! – Később azonban, egyedül a szobájában, ezt a kérdést tette fel magának: Lehetséges, hogy minden vallásos ember, akit ismerek, téved? Míg a válaszon tűnődött, a pokolban érezte magát. Aztán, mint a villámcsapás, beléhasított a nagy, mindent elsőprő felismerés:

– *Ki vagy te, hogy azt mondod: nincs Isten?*

Emberünk kikászálódott az ágyból, és térdre borult. Pillanatok alatt elöntötte Isten jelenlétének a bizonyossága, és szétáradt benne. Ennek a jelenlétnek a bizonyossága és fenségessége körülölelte. Leomlottak az évek során emelt gátak. Emberünk a Végtelen Erő és Szeretet jelenvalóságában találta magát. A hídról kilépett a partra. Életében először tudatos kapcsolatban volt Teremtőjével.

Erre az élményre épült barátunk egész eljövendő élete. Semmilyen későbbi viszontagság nem rendítette meg. Alkoholproblémája megszűnt. Azon az éjszakán, évekkel ezelőtt, egyszerűen eltűnt. Az ivás gondolata többé nem tért vissza, leszámítva néhány pillanatnyi kísértést, ilyenkor azonban erőteljes viszolygás fogta el. Úgy tűnt, hogy ha akart volna, akkor se tudott volna inni. Isten helyreállította elméje épségét.

Mi ez, ha nem a gyógyulás csodája? Összetevői mégis egyszerűek. Körülményei tették ezt az embert hajlandóvá a hitre. Alázatosan följánlotta magát Teremtőjének – és birtokába került a tudás.

Ugyanígy állította helyre Isten mindannyiunk gondolkodását. Ennek az embernek az életében hirtelen jött a felismerés. Néhányan lassabban fejlődünk. De Ő eljött mindenkihez, aki őszintén kereste.

Amikor közeledtünk hozzá, megmutatta magát nekünk!